

TREDJE BOG

I

En Eftermiddag i Midten af Juni kom Emanuel og Hansine gaaende hen ad Vejen fra Skibberup Fjordkirke; de havde været derude for at lægge en frisk Krans paa Guttens Grav. Tavse gik de hver paa sin Side af Vejen, Emanuel i sin graa, langskødede Multumsfrakke, Hansine i Kirkehætte og med et sort Sjal, som hun foran holdt ind til sig med sine brune, lidt knoklede Hænder. Det var en solhed Dag. Under den høje Himmel svævede ikke en eneste Sky, og paa Vejen laa et tykt, hvidt Støvlag, der hvirvledes op af deres Skridt, saa de gik ligesom i en Meldamp.

Da de naaede op paa Bakkehøjden, standsede Emanuel udfor en ensom Røn, der kastede en Smule Skygge henover Vejen. Med Hat og Kæp lagt om bag Ryggen blev han længe staaende ubevægelig, fordybet i Skuet af det sommerfrodige Landskab. Til alle Sider saae han ud over modne eller modnende Agre. Over hele Egnen strakte sig et endeløs Kornhav, som vuggede Sollyset paa sine gule og grønne Bølger.

„Er det ikke et yndigt Syn?“ sagde han omsider med et stille Tonefald, næsten som var han bange for at skræmme noget bort ved at tale. „Det er, som om man gennem Luften kan fornemme Muldens Kraft! Og hør Lærkerne derydre over Niels Jensens Rug! ... Men er det ikke besynderligt, jeg bliver altid saa højtidelig stemt, naar jeg ser Høsten nærme sig. Det er saa forunderlig gribende, saadan at se Frugten af et helt, langt Aars Kamp og Møje saa at sige paa een Gang modnes for vore Øjne. Og endnu mærkeligere er det at tænke paa den underfulde og ukuelige Naturkraft, der her aabenbarer sig for os. Hvad enten Vinteren har været barsk eller mild, Sommeren tør eller regn-